

Sustukça Sen Oldum

— vedat-ozturk · 20 Ekim 2010

SUSTUKÇA SEN OLDUM

Sustukça sen oldum,sen oldukça kendime kaldım,seni buldum.
Cezasının ne zaman biteceğini bilmediğim bir hükümlüydüm sende..
Aşk taşımak tek özgürlüğüm oldu anlamalısın.
Bende kendini üretirken yokluğunu aynı boyuta taşımasaydın keşke..
Sen yoksan olmayacaksan ben hangi kimlikle kalkarım ayağa hiç düşündün mü?
Yığılıp kaldığım her yerde yokluğun çöküyor gözlerime..
Hayalinle kalmak seni yaşamak,bundandır,yalnızlığı hiç kimse benim kadar sevemez..

Tuhaf bir teslimiyette,yokluğunu yaşıyorum hepsi bu!Yokluğunda seni buldukça yeryüzündeki hiç kimsenin anlayamayacağı bir şölen oluyorsun içimde..

Eridikçe sana karışıyorum,seni sevmek,yaşama ve belki en çok sana direndikçe anlam kazanıyor..
Sen ve sen..Yalnızlık..Hayır!Sen ve ben.İçimde üretiyorum seni.Birlikte çoğalıyoruz,kimseye hesap vermeden.

Susmuyorum..Çünkü seni seviyorum...

Gözlerimi karanlığa sımsıkı yumuyorum.Sen olmak üzere başkalaşıyorum bir kez daha ve sonsuza kadar sen oluyorum..

Aşk,yaşamın belirlediği rastlantıların sunduğu yöneliştir,söylemiştim sana.Bu zorlu yürüyüşte kimseye tercih şansı tanınmadı elbette bilirdim bunu.O kadar anlamlıydın ki özeldin ki tercih şansı tanınsaydı da bile bile ben yine seçerdim..Ödediğim ve ödeyeceğim bedeller ne kadar ağır olsa da..Sana seni anlatmakta bu kadar yetersiz kalmasaydım keşke..

Seni şu an yaşamaya ne kadar muhtacım..Tek gerçeğim sensin ve hepte öyle kalacaksın..

Yaşamın kırılma noktalarında beni birden bire tek başıma bırakınca sustuysam ve şu an hala susuyorsam onurumdandır..Ben kimi sevdim de sen oldum?Kaç sen vardın,son sahnede nasıl bir kimlik taşıyordun,söyle bana?Beni herkesten çok sevdiğini söylerken yüreğine inancımı bir an olsun yitirmedim yemin olsun!Böyle zamanlarımda hep sustuysam doğru yorumla beni,beni anlamayışlarının çaresizliğindendir...

Ne yapmalıyım?Kadehler dolusu içerek beynimi uyuştursam unuttur muyum bu acıyı?Ama ben böyle bir iflası onaylayamamak..Unutmaya çalışmak bireyci bir kaçış değil midir?Ben yokluğundan en çok bunaldığım anlarımda böylesine kaçışlara yenilmeyecek kadar doğru sevdim seni.Yüreğimi çatışmaların tam ortasına sürerken hiçbir ödül beklemiyordum,bilesin..

Yorulduğum ,sürekli ertelediğim bir finale doğru sürekli aynı startlarla başlamakta bitirmekten yorulduğum..

Yine gece..Yine yoksun..Uğultu ve yalnızlık...

Ben herkesten başkaydım di mi?Her şeyindim senin..Öyleyse neden yoksun ..Bundaki çelişkiyi hangi sözünle anlatır da ikna edebilirsin beni yokluğuna?..

İçimde o kadar masumsun ki..seni yaşatmak adına nasıl bir direnişi üstlendiğimi kimse anlamasa da aldırımıyorum artık..

Yaşamak sana sığınmaktır,seni sende sevmektir..

Böyle anlarda yokluğun yüzümü kanatan bir ömür çizgisinin adıdır..

Sevdim seni hiçbir ödül beklemeden...Gözlerimi kapatıyorum artık susma vaktidir..

Bir varsın bir yoksun..Çocukluğumda anlatılan masallar gibi..Ama en çok yoksun..Başım dönüyor..Aşkım ey ömrümün varı!Ey VARLIĞIM!

Seni seviyorum...

Her aşk bir yakalanmadır yaşama söyledim sana,

Bilinmedik yenilgiler taşıdım sesimde

Aldanmalara yüzüm yoktu sabıkalıydım

En çok sana geldim durduk yerde

Yasaktı yollarım , aşk bir gidilmez ülkeydi

En çok kendi tarihimin kahramanı bile değildim sensiz

Ne kadar dirensen o kadar hükümlüydüm sende

VE ben hep sana yürüdüm..yürüdüm..

Adımı unuttuğum her yerde seni bulmalarımı beni yaşatan..

Zamansızdım,kimliksizdim,sen yoktun kimsesizdim

Biriktirdiğim anlamlara seni katınca anlam buldum yeniden..

Aldanmalara yüzüm yoktu sabıkalıydım

Hayatımdan çok en çok seni sevdim...

Yokluğunda bile sensin,

Çoğalmalar yaşattın bana

Sonunda tanıdık bir finalde tekil kalmalarımı

Kuşatmalardan çıkıp gelmeyen bakır tenli bir anaydın..

Ne zaman uzansam uzaklıktın

Seni kuşandıkça sen oldum

Böylece sen oldukça varlığıma ilişkin her şeyi unuttum
Ama her şeyden çok en çok seni sevdim...

Herkesin ölümü kendi kıyametidir.Ben gözlerimde yokluğunu taşıırken bir gün beklenmedik düşeceğim
belki bağışla..Bilirim bir gün gelir bütün yıldızlar düşer,kavuşma günü gelsin diye mahşeri bekler
ölüler..Sen benim MAHŞERİMSİN...

Kırk ezgileri bir aşk senfonisi sandım
Değilmiş
Bildim
Yanılmadım
Yenildim
Bütün hayaller darmadağındır şimdi sustum...

Kimse sen değil
Sen herkes oldun,biraz...
Ben değil..
(~*» V.Ö. «*~)